

สารบัญสตอรี่

สารบัญสตอรี่

[HWWW] เจ้าหนูอเบล

Story		แท็บย่อย	สถานะ
Story 01	Class 01: วิชาดูแลสัตว์วิเศษ	แท็บ 1	ยังไม่เริ่ม ▾
Story 02	Quidditch Match: สลิธีริน vs กริฟฟินดอร์ แมทช์	แท็บ 2	เสร็จแล้ว ▾
Story 03	Happy Birthday: October 27	แท็บ 3	เสร็จแล้ว ▾
			ยังไม่เริ่ม ▾
			ยังไม่เริ่ม ▾

Story 01 Class 01

Story 01

Class 01: วิชาดูแลสัตว์พิเศษ

Story 02 Quidditch Match

Story 02

Quidditch Match: สลิธีริน vs กริฟฟินดอร์ แมทช์

ควิดดิช กีฬายอดนิยมของเหล่าพ่อมดแม่มดแห่งโลกเวทมนตร์

สำหรับอเบลมันคล้ายกับกีฬาของโลกฝั่งเขา กีฬาของโลกมักเกิดจำพวก วอลเลย์บอล หรือ บาสเกตบอล หรืออาจจะคล้ายฟุตบอล?

เขาไม่ใช่คนชื่นชอบกีฬานาदनัน โดยเฉพาะอะไรที่เริ่มมีการแข่งขัน หากหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมในสนามได้เขาก็จะทำ เหมือนกับตอนนี้ที่อเบลไม่มีความคิดจะเป็นนักกีฬาแต่อย่างใด ตัวเขาลังนั่งอยู่บนอัฒจรรย์สูงตระหง่านข้างสนาม มองดูเหล่านักกีฬานั่งไม่กวาดเงียวไปโฉบมาเจียบๆ

นักกีฬานักสลิธีรินและกริฟฟินดอร์กำลังประจำที่อยู่บนสนามลองชี้ไม้กวาดเพื่อตรวจสอบว่าจะไม่มีอะไรผิดพลาดระหว่างชั้นที่ทุกคนถืออุปกรณ์การแข่งขันประจำตำแหน่งของตัวเองพร้อมสำหรับการแข่งขันนี้ แต่สายตาของอเบลที่ไม่ได้จับจ้องที่ไหนเป็นพิเศษกลับจดจ่อไปที่คนคนหนึ่งบนสนาม

เสียงเชียร์ดังกึกก้องชวนรู้สึกมึนหัวก็ไม่ได้ทำให้อเบลละสายตาจากไป

นักกีฬาสลีธีร์นผู้โดดเด่นที่สุดในสายตาเขา ชายหนุ่มรูปร่าง
สูงโปร่งในชุดทีมสีเขียว เรือนผมสีน้ำตาลเข้มทอประกายท่ามการ
แสงสว่างที่ทอดลงมา พระเจ้าดูนั่นสิ!—นัยน์ตาสีเขียวที่สองประกาย
ความมุ่งมั่นนั้นแสนจะน่าหลงใหล มองก็ครั้งก็ไม่เบื่อเลย

หัวคิวอเบลขมวดเล็กน้อยเมื่อได้สังเกตมากขึ้น

ผิวพรรณที่เคยขาวผ่องสดใสอมชมพูสุขภาพดี แม้มันจะคล้ำ
แดดนิดหน่อยจากการฝึกหนักในช่วงที่ผ่านมา แต่มัน...ก็ไม่ควรจะดู
ซีดลงรีเป่านะ? อีกทั้งใบหน้าหล่อคมคายที่ปกติจะมีรอยยิ้มขี้เล่น
ประดับไว้ มันควรจะทำให้ความรู้สึกเหมือนถูกหยอกเย้าดังเช่นทุกที่

...เขาหน้าซีดขนาดนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่กัน...เกิดอะไรขึ้นกัน
แน่?

ความสงสัยล้นก่อตัวเป็นกลุ่มก้อนอยู่ในอกแต่ไม่สามารถทำ
อะไรได้มากกว่านั้น

ปิด—ด!

เสียงนกหวีดเริ่มการแข่งขันดังขึ้น ลูกควีฟเฟิลลอยขึ้นสูง ณ
กลางอากาศ นักกีฬาเซสเซอร์ของทั้งสองฝั่งบังคับไม้กวาดพุ่ง
เข้าใส่ทันที!

และเกิดการแย่งชิงขึ้นอย่างดุเดือด!

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแม้เขาจะไม่ใช่คนที่อินเกมกีฬา แต่ครีดิชก็ทำเอาตื่นเต้นจนหัวใจเขาเต้นรัว เลือดลมสูบฉีดกันไปเลยทีเดียว

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เวลาที่ในสนามมีการแย่งชิงลูกควัฟเฟิลและต้องคอยหลบหลีกลูกบิลด์เจอร์ที่อาจพุ่งเข้าใส่หรือถูกทีมตรงข้ามหวดแบบจงใจนั้น มันช่างแสนลุ้นระทึกจนเกือบจะเพลื่อยืนขึ้นอยู่ตั้งหลายครั้ง...หรือที่จริง เขาก็เพลื่อยืนขึ้นบ้างเมื่อเห็นเขา โดนลูกบิลด์เจอร์โฉบไถลๆตอนที่กำลังจะทำคะแนนให้กับทีมตัวเอง

ก่อนหน้านี้เขาเองก็ได้มาเชียร์ทีมของเขาด้วยเหมือนกันแน่นอนว่าแมทช์ก่อนหน้านี้ทีมของพวกเขาชนะ ทุกคนพยายามกันอย่างเต็มที่สุดๆไปเลย แถมลีลาการเล่นของแต่ละคนก็สุดยอดและผาดโผนมาก

อเบลเชื่ออย่างยิ่งว่าเขาไม่สามารถทำแบบนั้นได้แน่ๆ ทุกคนเก่งกันมากเลยจริงๆ

แถมกองเชียร์ก็สุดยอดเหมือนกัน พวกเขาและแม่แต่อเบลเองก็ส่งเสียงเชียร์กันอย่างเต็มที่ มันเป็นประสบการณ์และบรรยากาศที่ดีไม่หยอก

ส่วนตอนนี้ เป็นรอบการแข่งขันแมทช์ที่สอง พุดกันตามตรงแม้เขาจะเชียร์ทุกๆ บ้านไม่ใช่แค่บ้านตัวเอง แต่ก็มีคนหนึ่งที่เขาอยากจะเชียร์เป็นพิเศษ

นักกีฬาเชสเซอร์บ้านสลีธีรินคนหนึ่ง

หมอนั้นเป็นเพื่อนสนิทต่างบ้านของเขา

และเป็นชายหนุ่มที่เขาชอบ...

.....

แน่นอนว่ามันแอบดูเหมือนคนทรยศบ้านตัวเองอยู่หน่อยๆ แต่เขาสัญญากับตัวเองไว้ว่าจะแม่ทัพต่อไปของบ้านเขา อเบลจะตั้งใจเชียร์อย่างเต็มที่ที่สุดเลย

เพราะนั่นช่วงเวลานี้ให้เขาได้เชียร์คนที่ชอบหน่อยแล้วกันนะ

...ถ้าเอาไปพูดกับเพื่อนๆ และรุ่นน้องที่บ้านเดียวกัน พวกเขาคงพร้อมใจกันมองบนใส่เขาแน่นอน

เลิกคิดวนวายไปเรื่อยและกลับมาโฟกัสที่การแข่งขัน เอาเข้าจริงอเบลแทบฟังอะไรไม่ค่อยได้ศัพท์เท่าไร เพราะนอกจากต้องเจอกับเสียงตะโกนเชียร์กระหึ่มอัดข้างหู ยังผสมโรงไปกับเสียงพากย์กีฬาของนักพากย์ที่กำลังทำหน้าที่อยู่ตรงอัฒจรรย์ฝั่งศาสตราจารย์นั่นด้วย

อเบลจึงไม่แน่ใจว่าตอนนี้สถานการณ์มันเกิดอะไรขึ้นบ้างแล้ว นอกจากแต่บ้านของทั้งสองบ้านที่กำลังไล่บี้กันอย่างดุเดือด

ภาพบนสนามก็เต็มไปด้วยไม้กวาดที่บินจวัดเจวียน ดูแล้ว
ลายตาไม่น้อย หากจะสายตาไปเพียงนิดเดียวเกรงว่าเขาคงจะมอง
อะไรใครไม่เห็นเลย

แถมเขาก็คงจะพลาดการได้เห็นคนที่เขาชอบทำคะแนนให้
กับการแข่งได้แน่ๆ

เพ่งมองไม่นานอเบลก็เจอตัวแล้ว คนที่เขาชอบกำลัง
ครอบครองลูกควีฟเฟิลอยู่ และควบคุมไม้กวาดหลบทั้งนักบินฝั่ง
ตรงข้ามที่จะเข้ามาแย่งมันไป กับลูกบลัดเจอร์ที่ลอยว่อนเฉียวไป
เฉียวมานั้น

ทักษะของหมอนั้นดีไม่แพ้ใครเลยทีเดียว

แม้ว่าจะเคยแอบมาดูตอนเจ้าตัวข้อมกับเพื่อนอยู่ก็เถอะ แต่
ยอมรับเลยว่าหมอนั้นบินบนไม้กวาดได้เก่งกาจไม่ใช่น้อยขนาดที่ว่า
ถ้าไปเป็นนักกีฬา ก็เข้าทีมตัวจริงได้ไม่ยากนัก

“สลีธีริน!! สู้ๆนะ!!”

อเบลยัดตัวขึ้นเล็กน้อย มือป้องปากตะโกนเชียร์แข่งกันเสียง
ของใครรอบๆ ขึ้นมาบ้าง

แม้จะโดนเสียงพากย์การแข่งขันกลบทับ

แม้เสียงจะดังไม่เท่าคนอื่นๆ

เขาก็ยังคงตะโกนเชียร์ออกมาอย่างไม่กลัวว่าจะต้องไปหาน้ำ
ผสมน้ำผึ้งมะนาวบรรเทาอาการระคายคอเลย

ช่วงก่อนเกมจะเริ่ม เขาเห็นสีหน้าอีกฝ่ายดูซัดแปลกๆ แต่เห็น
ลีลาการผาดโผนพวกนั้นแล้วเขาก็เบาใจขึ้นนิดหน่อย แม้จะหวังลึก
ๆ ว่าเจ้าตัวจะไหวรีไม่กับการแข่งนี้

เขาได้แต่ภาวนาต่อทุกสิ่งว่ามันจะไม่มีเหตุการณ์อะไรร้ายแรง
อะไรเกิดขึ้น

และหวังว่า เสียงเชียร์ของเขาจะสามารถส่งไปถึงอีกฝ่ายได้
บ้างไม่มากก็น้อย

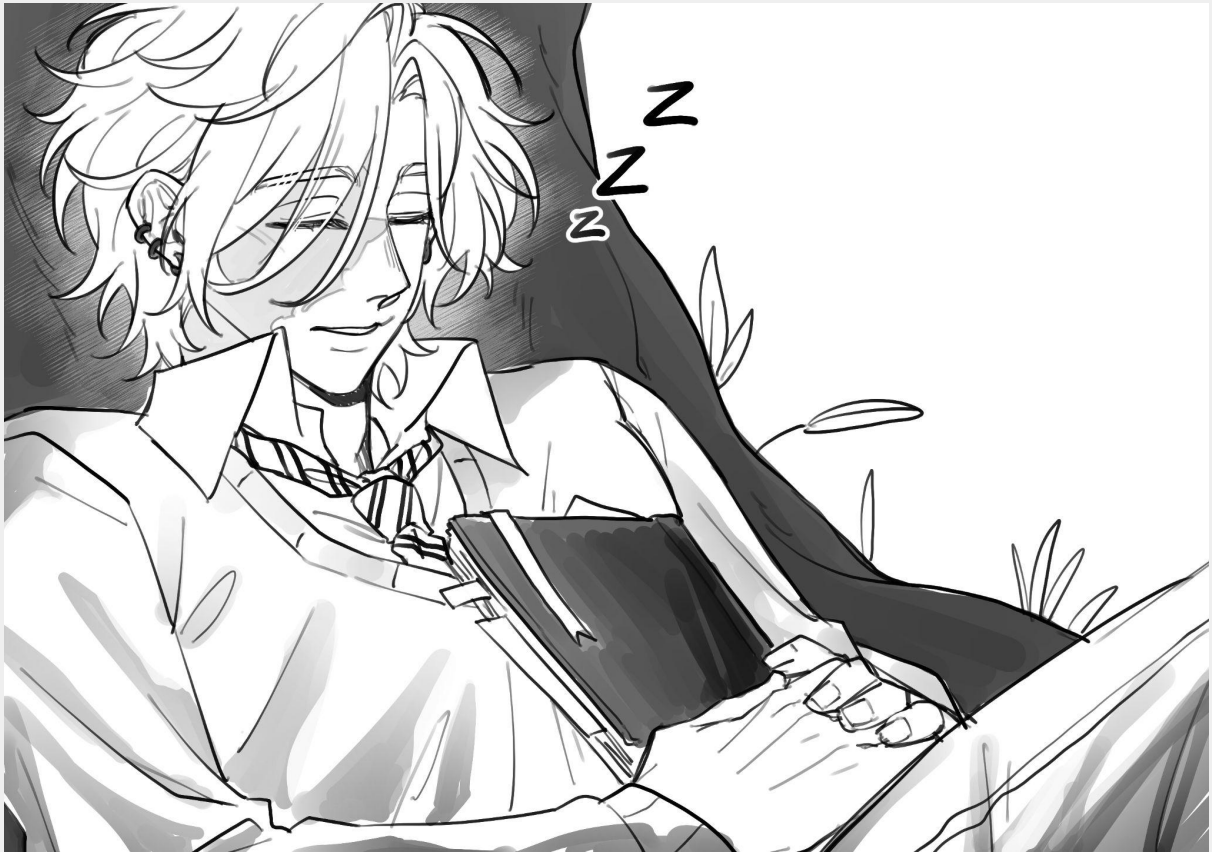
....

Story 03 Happy Birthday

Story 03

Happy Birthday: October 27

ในช่วงเวลาที่เขา กำลังงีบหลับเหมือนทุกที

เขาคงเข้าสู่ห้วงแห่งความฝันกลางวัน

ในความฝันนั้น อเบลเห็นภาพที่หลากหลายฉายสลับกันไปมา เหมือนกับหนังที่ถูกตัดต่ออย่างมั่วๆ โดยฝีมือมักเกิ้ลฝึกตัดต่อคลิป์วิดีโอ

ภาพพวกนั้นดูคล้ายจะเป็นเหตุการณ์ในความทรงจำของเขาเอง...เขาได้เห็นพี่สาวทั้งสามคนของเขา ที่พวกเธอกำลังจัดเตรียมงานฮาโลวีนอยู่ พวกเธออยู่ในช่วงวัยที่หลากหลาย ภาพฉายสลับไปมาให้เห็นเหตุการณ์ที่พวกพี่สาวสับเปลี่ยนชุด และเปลี่ยนท่าทางไปเรื่อยๆ

สมัยที่ยังเด็กช่วงก่อนวันฮาโลวีนเกือบทุกปี พวกเขาจะต้องได้กลับไปเยี่ยมบ้านสักครั้งและมักจะเอาต้นคริสต์มาสมาวางไว้ที่มุมห้องนั่งเล่นของบ้าน และตกแต่งมันด้วยห้อยกะโหลกจิ๋ว พวงกุญแจฟักทองอันน้อย กับเหล่าญาติผีเสื้อน่ารักที่จะถูกนำไปประดับ พร้อมกับดวงไฟสีส้มนวนที่พันรอบต้นไม้

จากต้นคริสต์มาสก็สามารถกลายเป็นต้นฮาโลวีนไปได้ทันที

มันน่ารักและอบอุ่นมากจนแม้แต่ตัวเขาในความฝันก็ยังหัวเราะร่วมกับครอบครัวของเขา

และพอดตกตอนค่ำหน่อย ไฟทั้งหมดถูกดับลงชั่วคราว รอบตัวมืดสนิทแต่ไม่นานมันก็สว่างขึ้นเล็กน้อยจากไฟสลัวๆ ของเปลวเทียนอันจิ๋ว

พี่สาวของเขา...บางทีก็เป็นคุณแม่ ที่เดินถือเค้กหนึ่งก้อน สำหรับทานทั้งครอบครัวเดินออกมาจากในครัว ลวดลายและ

รสชาติปรับเปลี่ยนไปทุกปี รวมทั้งจำนวนเทียนที่เสียบอยู่บนนั้น
เพื่อบ่งบอกถึงอายุของเขาที่มากขึ้นในแต่ละปี

อา...ก่อนจะถึงวันฮาโลวีน วันนี้เป็นวันเกิดของเขานี่นา...

เมื่อเพลงแฮปปี้เบิร์ดเดย์ที่ถูกร้องในพื้นจบลง เขาเป่า
เทียนพวกนั้นให้ดับไป

ทุกอย่างกลับมาเป็นความมืดมิดอีกครั้ง

“เก่งมากเลยอเบล”

ทันใดนั้นก็มียี่สิบหนึ่งดวงขึ้น พร้อมกับแสงสว่างวาบ
เหมือนช่วงเวลาฉายหนังใหม่ อเบลตาหยี่จนปิดลงเพราะความ
จ้ำ จากนั้นสัมผัสนุ่มนวลก็แนบลงมาที่ศีรษะของเขา

มันเป็นสัมผัสที่แสนอบอุ่นจนชวนให้ชะงักไป ช่างเบาบาง
และอ่อนโยนชวนคิดถึง

“สุขสันต์วันเกิดนะอเบล เจ้าดอกกลีลลี่ขาวของแม่”

แม่...

“ขอให้ลูกมีความสุขทุกปี เติบโตไปอย่างแข็งแรงไร้ซึ่งความเจ็บปวด
ใดๆ”

เสียงของหญิงสาวนั้นแสนละมุนจนแม้อเบลจะหลับตาอยู่ ก็อดไม่ได้ที่จะไถหัวไปกับสัมผัสบนหัวอย่างลึมดัว ช่างเป็นสัมผัสที่อเบลคุ้นเคย

และเขารู้ดี ว่าเจ้าของสัมผัสนี้ ไม่ได้อยู่ตรงหน้าเขาอีกแล้ว

“ลูกรักของพ่อ แรงบันดาลใจตัวน้อยแสนน่ารัก หวังว่าลูกจะมีความสุข”

“ไม่ว่าจะเป็นตอนนี้ หรือในอนาคตก็ตาม”

อีกเสียงที่ดูทุ้มและเยือกเย็นกว่า แต่กลับอบอุ่นชวนให้รู้สึกสบายใจที่จะทิ้งตัว เป็นเสียงที่เขาไม่ได้ยินมานานมากแล้ว และเจ้าของเสียงพวกนี้ คงไม่มีโอกาสจะมาพูดอะไรกับเขาตอนนี้อีกแล้ว

ในตอนที่อเบลกำลังเพลิดเพลินกับความฝัน เขานึกอยาก จะเห็นเจ้าของเสียงและสัมผัสที่กำลังโอบรับตัวเขาเอาไว้ในตอนนี้ด้วยหัวใจที่เต้นระรัวคล้ายจะเป็นอาการของคนตื่นเต้น

อยากให้เห็นอีกสักครั้ง ใบหน้าของคนี่ครั้งหนึ่งเคยเป็นทั้งชีวิตของเขา

อยากเจออีกสักครา คนที่หายไปจากชีวิตของเขาแล้ว

.....

.....

...

.

เปลือกตาปรือตื้นขึ้นมองภาพตรงหน้า เขาเห็นพื้นหญ้าสีเขียวแสนสดใส เห็นลำตัวที่มีขนาดใหญ่โตตามช่วงอายุ และเครื่องแบบชุดนักเรียนฮอกวอตส์บ้านฮัฟเฟิลพัฟที่ตนสวมใส่อยู่ เขาผงกหัวขึ้นด้วยความตื่นตระหนก ก้อนเนื้อในอกเต้นเร็วผิดปกติ หัวเข่าครู่หนึ่งก่อนที่มันจะค่อยๆ แผ่วเบาลงกลับสู่ความสงบเช่นเดิม

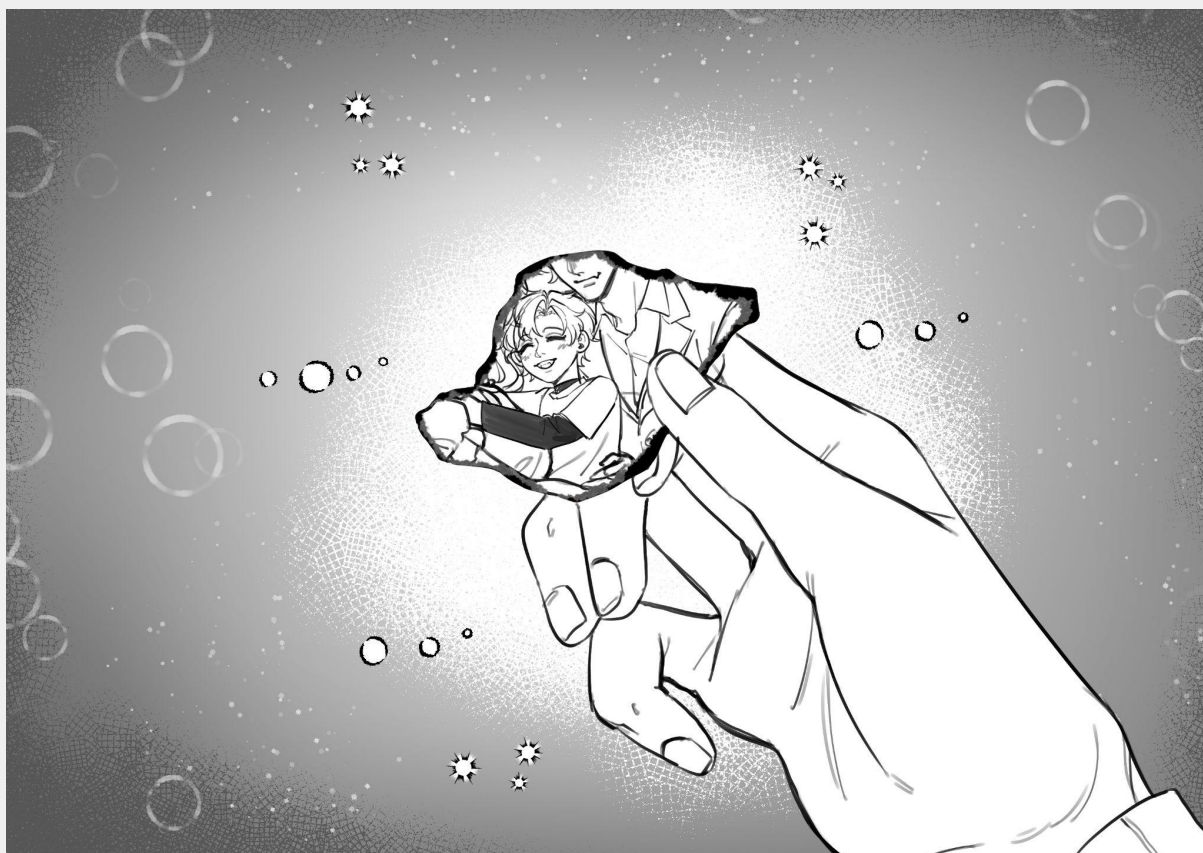
ตอนนี้ เขาตื่นจากความฝันขึ้นมาแล้ว...ดูเหมือนเขาจะกลับสู่โลกแห่งความจริง ที่ตนเองกำลังจิบกลางวันอยู่ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งบริเวณรอบๆ ปราสาท ดวงตาสีฟ้าใสสั่นไหวเล็กน้อย แต่เมื่อกระพริบตาเรียกสติกลับมาทุกอย่างก็ไม่ได้สั่นไหวอะไรอีกแล้ว

มีเพียงความรู้สึกเสียดายที่ตกค้างอยู่ในใจ

“อา...แผลอหลับไปซะได้” เขาพึมพำกับตัวเอง พอชันตัวนั่งขึ้นสมุดบันทึกที่นอนนิ่งอยู่บนอกก็ไหลตกลงพื้น

อเบลหยิบมันกลับมาถือไว้ในมือ ลูบไล้ปลายนิ้วไปตามหน้าปกสีเข้มที่ดูเก่าและยับเยินหน่อยๆ บ่งบอกถึงอายุการใช้

งาน จากนั้นก็หยิบรูปใบหนึ่งออกมาจากด้านในสมุด...ที่อาจ
ต้องเรียกว่าเป็นชิ้นส่วนรูปภาพซะมากกว่า

เขาจดจ้องกับมันอยู่พักหนึ่ง ไล่ปลายนิ้วไปตามขอบที่มี
ร่องรอยสีเข้มจากการมอดไหม้ก่อนจะเงยหน้าขึ้น เอนตัวกลับ
ไปพิงต้นไม้แขนคอมองขึ้นไปบนท้องฟ้าผ่านแมกไม้ของ
ต้นไม้ที่แผ่กิ่งก้านอย่างเหม่อลอย

เมื่อไหร่...ฝันว่าอะไรกันนะ...ทำไมถึงรู้สึกเสียดายมาก
ขนาดนี้